

Jan un Griet

Zo Cölle em ahle Kämpcheshoff, wohnt ens ne Boersmann,
dä hatt ne Mähd, de nannt sich Griet, ne Knäch dä nannt sich
Jan.

Dat Griet, dat wohr en fresche Mähd, grad we vun Milch un Bloot,
dä Jan, dat wohr ne starke Boosch, dem Griet vun Häzze joot.

Ens säht hä: „Sag``, esu säht hä:
„Sag Griet, ben ich deer räch?
Nemm mich zum Mann, do bes en Mähd un ich, ich ben ne
Knäch“.

Do säht it: „Jan, do bes ne Knäch un ich en schöne Mähd;
Ich well nen däft`gen Halfen hann, met Oehs un Köh un Pähd“.

Un als dä Jan dä Kall jehoot, do trook hä en der Kreech,
schlog immer düchtig en dä Feind, holf wenne mänche Seeg.

We widder hä no Cöllen kohm, sohs hä po staatzem Pähd,
dä Jan, dä wor no Feldmarschall, dä große Jan vun Wäht.

Un wie hä an de Pooz no kohm, sohs en der Pooz dat Griet,
it sohs vör einem Appelkrom, wo it Kuschteien briet.

Und als dä Jan dat Griet dät sin, leht stell sing Pähd hä stonn,
un größten it un säht zo im:
„Griet! Wer et hätt`jedonn!“

Un als dat Griet dä Jan dät sin su blänk og usgeroß,
do größt it in un säht zo im:
„Jan! Wer et hätt`gewoß!“

Ehr kölsche Mädcher merkt üch dat, un sitt mer nit zu friet,
Gar mancher hät et leid jedonn,
dat Leed vun Jan un Griet.

(geerbt von Ludwig Hoffmann)